

Hồi thứ năm mươi lăm

Điều kế bằng ba Gia Cát Lượng

Bạch Hàn Phong đứng phắt dậy, đồng dục lên tiếng:

- Nếu Vi hương chủ cứu được bọn tại hạ... à quên... cứu được những hào kiệt nghĩa sĩ bị giam hãm trong Hoàng cung thì Bạch mỗ nguyện chặt một cánh tay này để tạ tội, vì nó đã gây nên tội lỗi với hương chủ.

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Bất tất phải thế! Bất tất phải thế! Bạch đại hiệp có chặt cánh tay đưa cho tại hạ, tại hạ cũng chẳng dùng làm gì được. Huống chi gã phong cùi bạn của tại hạ chẳng có bản lĩnh gì, thì việc gã có cứu nổi người trong Hoàng cung hay không, cái đó ai dám nói quyết? Mấy vị thích khách kia vào cung định hành thích Hoàng đế là phạm tội rất nặng. Người họ phải đeo không biết bao nhiêu xiềng xích và khoá sắt, lại cũng không hiểu bao nhiêu quan quân canh giữ cực kỳ nghiêm mật. Tại hạ nói đi cứu người bất quá còn là chuyện hoang đường, vậy các vị hãy coi đó như chuyện mò trăng đáy biển, làm trò tiêu khiển mà thôi.

Mộc Kiếm Thanh nói:

- Việc cứu người trong Hoàng cung dĩ nhiên là thiên nan vạn nan, bọn tại hạ cũng không dám kỳ vọng có thể thành công, mà chỉ mong Vi hương chủ vì bọn tại hạ mà gắng sức hết lòng, được tới đâu hay tới đó. Bất luận vụ này có thành công hay không, hết thấy bọn tại hạ cũng vô cùng cảm ơn đức của hương chủ.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Vậy thì được! Bây giờ bọn tại hạ ăn uống no say rồi, tại hạ đến tìm người bạn kia để thương nghị với gã về công việc hành động. Còn mẹ nó! Tại hạ được coi thủ đoạn của gã cũng là một điều thú vị.

Vi Tiểu Bảo thò tay vào bọc móc trong mình ra bộ đồ chơi rồi liệng xuống bàn Bát tiên.

Mọi người để ý nhìn thì hiển nhiên là bốn con xúc xắc. Cả bốn con xúc xắc xoay đi mấy vòng rồi nằm yên bốn điểm đỏ chói hướng cả lên trên.

Vi Tiểu Bảo vỗ tay reo:

- Mãn Đường Hồng! Mãn Đường Hồng! Thật là một quẻ đại cát! Hỡi ôi! Quẻ này tượng trưng mọi người đều máu chảy đầu rơi, phải giết cho kỳ hết, đây nhà ngập máu đỏ hồng!

Mọi người nhìn nhau thất sắc, ai cũng kinh ngạc.

Vi Tiểu Bảo thu lấy bộ xúc xắc cất đi rồi chấp tay nói:

- Bọn tại hạ đến quấy quả quý vị nhiều rồi. Bây giờ xin cáo từ. Liệu các vị có thể cho Từ tam ca đi theo bọn tại hạ được không?

Mộc Kiếm Thanh đáp:

- Vi hương chủ khách sáo quá! Bọn tại hạ xin kính cẩn đưa chân Vi hương chủ, Từ tam gia cùng các vị bằng hữu trong Thiên Địa Hội.

Vi Tiểu Bảo liền cùng Từ Thiên Xuyên và bọn Phàn Cương rời khỏi bàn tiệc đi ra cửa.

Mộc Kiếm Thanh và bọn Liễu Đại Hồng tiễn chân quần hào đến tận cổng ngoài, chờ cho Vi Tiểu Bảo lên kiệu rồi mới trở lại.

Quần hào về đến viện Tứ Hợp, Phàn Cương nóng tính hỏi ngay:

- Vi hương chủ! Đêm qua có thích khách lẻn vào Hoàng cung ư? Coi về mặt mọi người trong Mộc vương phủ và thái độ hoang mang của họ, thì e rằng những thích khách đó là người của bọn họ phái đi. Chẳng hiểu có đúng không?

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Đúng thế! Việc thích khách vào cung đêm qua không dám tiết lộ với ai, nên bên ngoài chẳng một người nào hay. Vậy mà bọn Mộc vương phủ tuyệt không lộ về kinh ngạc, lại ra dáng lo âu thì dĩ nhiên bọn thích khách là người trong phe của họ rồi, không còn nghi ngờ gì nữa.

Huyền Trinh hỏi:

- Bọn này lớn mật dám vào cung định hành thích Hoàng đế Thát Đát thì ra họ có gan nuốt búa, thật là đáng kính. Vi hương chủ! Liệu hương chủ có cứu được họ ra không? Thuộc hạ e rằng vụ này khó hơn cả lên trời.

Lúc Vi Tiểu Bảo ngồi trên bàn tiệc đối đáp với Mộc Kiếm Thanh và Liễu Đại Hồng, đã có chủ ý ở trong lòng. Việc cứu thích khách bị giam giữ, gã tự lượng quyết không thể làm được, nhưng trên giường trong phòng gã đã có hai cô nằm ườn ra đấy là tiểu Quận chúa và Phương Di.

Tiểu Quận chúa không phải là thích khách. Cô bị người Thiên Địa Hội bắt đem vào cung thì có tha cô ra cũng không đáng kể.

Nhưng còn Phương Di đúng là thích khách lẻ vào Hoàng cung, bây giờ gã chỉ cần nghĩ cách đưa nàng ra mà việc này chẳng khó khăn gì.

Vi Tiểu Bảo nghe Huyền Trinh hỏi vậy liền mỉm cười đáp:

- Nhiều thì không được nhưng cứu và đưa một người thì có thể làm nổi. Từ tam ca chỉ giết có một mình Bạch Hàn Tùng, vậy chúng ta đưa một người ra trả họ. Thế là một mạng đổi lấy một mạng, bọn họ cũng không lỗ vốn. Huống chi chúng ta giả cả vốn lẫn lời, tức là cả vị tiểu cô nương mà Tiên Lão Bản đã bắt được giao cho tại hạ. Bây giờ mình trả hai người cho họ thì họ còn nói gì được nữa?

Đoạn gã quay sang bảo Tiên Lão Bản:

- Tiên đại ca! Sáng sớm mai đại ca đem hai con heo chết đến ngự trù phòng và chờ tại hạ về phòng lấy người nhét vào bụng heo. Tại hạ xuống ngự trù phòng sẽ nổi cơn thịnh nộ thoả mạ đại ca, chửi như tưới hạt sen lên đầu, chửi như tát nước vào mặt rồi bảo hai con heo đó không dùng được, bức bách đại ca phải khiêng về ngay lập tức.

Tiên Lão Bản vỗ tay cười nói:

- Vi hương chủ! Kế ấy tuyệt diệu! Muốn đặt tiểu cô nương vào bụng heo còn là việc dễ dàng, nhưng con thứ hai phải lớn hơn nhiều mới đủ chỗ cho cô lớn.

Vi Tiểu Bảo lại quay sang an ủi Từ Thiên Xuyên, hỏi han lão mấy câu đoạn gã mỉm cười nói:

- Từ tam ca! Tam ca đừng buồn rầu. Tên cầu tặc Dương Nhất Phong đắc tội với tam ca thì để rồi tiểu đệ bảo Ngô ứng Hùng chặt chân thành chó má đó đi.

Từ Thiên Xuyên đáp:

- Dạ dạ! Đa tạ Vi hương chủ!

Tuy miệng lão nói vậy, nhưng trong lòng không tin tưởng một chút nào.

Lão tự nhủ:

- Thành nhỏ này chỉ nói ba hoa thì không ai bằng. Ngô ứng Hùng là thế tử của Bình Tây Vương, địa vị hiển hách một phương trời. Khi nào hắn chịu nghe lời gã?

Vi Tiểu Bảo về tới Hoàng cung, vừa tiến vào cửa Thần Võ, đã thấy hai tên thái giám chạy ra đón, hô:

- Quế công công! Hoàng thượng triệu công công đó! Lẹ lên! Lẹ lên!

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Việc chi mà cần kíp vậy?

Một tên thái giám đáp:

- Hoàng thượng đã thúc giục mấy lần, dường như có việc gấp. Hiện Hoàng thượng đang ngồi trong Ngự thư phòng đợi công công.

Vì Tiểu Bảo vội bước chạy đến Ngự thư phòng thấy nhà vua đang bước lui rồi lại bước tới.

Vua Khang Hy vừa thấy Vì Tiểu Bảo tiến vào, mặt rùng rợn hơn hờ, cất tiếng mắng:

- Con mẹ nó! Người đi chết ở đâu mà kiếm không ra?

Vì Tiểu Bảo biết vị tiểu Hoàng đế này đã học được ba tiếng "con mẹ nó" chỉ khi nào có một mình gã, ngài mới đem ra sử dụng. Gã liền đáp:

- Khỏi tấu Thánh thượng! Nô tài nghĩ rằng bọn thích khách này thật to gan lớn mật, nếu một mẻ lưới không quét hết sạch thì e rằng còn sinh chuyện rắc rối, cần phải tìm cho ra người cầm đầu bọn chúng mới yên được. Vì thế mà nô tài chạy khắp đường lớn hẻm nhỏ, lại ăn mặc trá hình để dò la xem nhân vật chủ chốt là ai? Hắn còn ở trong Hoàng thành hay không?

Vua Khang Hy hỏi:

- Hay lắm! Người có do thám được tin tức gì không?

Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm trong bụng:

- Nếu mới đi do thám một lần mà đã điều tra ra manh mối thì ra công việc dễ dàng quá!

Gã liền tâu:

- Nô tài chạy suốt nửa ngày trời mà không gặp một nhân vật nào khả nghi. Sáng mai nô tài lại muốn đi dò xét bằng đường lối khác.

Vua Khang Hy nói:

- Người cứ chạy quanh quẩn thì chưa chắc đã được việc gì. Trẫm nghĩ ra một kế hoạch...

Vì Tiểu Bảo cả mừng nói ngay:

- Kế hoạch của Thánh thượng nhất định là hay rồi.

Vua Khang Hy nói:

- Vừa rồi Đa Long đã đến bẩm báo. Hắn tâu những tên thích khách bị bắt bất luận khảo đả hay dụ dỗ thế nào, thảy chung chúng vẫn khai là do Ngô Tam Quế sai phái. Xem chừng dù có giết chết, bọn chúng cũng không chịu thú thật. Trẫm tưởng tha quách bọn chúng ra.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Buông tha chúng ư? Như vậy... chẳng hoá ra phúc đức cho chúng quá?

Vua Khang Hy mỉm cười đáp:

- Có tha con lang nhỏ thì mới hồng bắt được con lang mẹ.

Vi Tiểu Bảo cả mừng vỗ tay cười nói:

- Tuyệt diệu! Tuyệt diệu! Minh tha bọn thích khách rồi ngấm ngấm theo dõi. Bọn chúng tất đi tìm bọn phản tặc để tុy hủi. Thần cơ diệu toán của Thánh thượng còn cao thâm gấp ba Gia Cát Lượng.

Vua Khang Hy cười hỏi:

- Cái gì mà gấp ba Gia Cát Lượng?

Người nói thế chẳng hoá ra tăng bốc trầm thái quá. Có điều cần theo dõi thích khách thế nào đừng để chúng phát giác thật không phải dễ dàng. Tiểu Quế Tử! Trẫm giao cho người một việc. Người cải trang làm người hào kiệt cứu bọn chúng ra khỏi Hoàng cung. Bọn thích khách kia sẽ tưởng người là đồng đạo, tự nhiên dẫn người đi theo.

Vi Tiểu Bảo trầm ngâm một chút rồi ngập ngừng:

- Cái đó...

Vua Khang Hy nói ngay:

- Dĩ nhiên việc này rất nguy hiểm. Nếu để chúng phát giác là lập tức cái mạng nhỏ của người phải đi đời. Đáng tiếc trẫm là một vị Hoàng đế không thì thử đi làm một chuyến, tướng cũng thú vị.

Vi Tiểu Bảo tầu:

- Thánh thượng đã phái nô tài hành động, dĩ nhiên nô tài phải tuân mệnh, dù nguy hiểm đến đâu cũng chẳng sờn lòng.

Vua Khang Hy cả mừng, vỗ vai Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Trẫm đã biếtn vừa thông minh vừa gan dạ, rất thích làm việc này thay trẫm. Người chỉ là một thằng lỏi con, bọn thích khách không ngờ vực lắm. Trẫm toan phái hai tên thị vệ võ công cao thâm hành động, nhưng bọn thích khách này chẳng phải là hạng người ngu dại, vị tất chúng đã mắc bẫy. Đã thử một lần không thấy linh nghiệm thì không nên thử đến lần thứ hai.

Nhà vua ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tiểu Quế Tử! Người làm việc này cũng như trẫm thân hành làm lấy vậy.

Nguyên vua Khang Hy đã học võ công, cũng hăng say muốn thử tài mình tự xông vào những vụ nguy nan. Nhưng ngài lại nghĩ rằng, mình là thân phận

một vị Hoàng đế, không nên mạo hiểm như vậy, ngài mới phái Vi Tiểu Bảo làm thay cho mình.

Vua Khang Hy nhủ thầm:

- Võ công Tiểu Quế Tử không bằng ta, tuổi già cũng kém ta một chút. Già lại không thông minh kịp ta, nếu già làm được thì dĩ nhiên ta cũng làm được. Dù ta không thân hành mạo hiểm, song chắc mình sẽ thành công.

Nhà vua nghĩ vậy liền nói:

- Người trá hình giống được chừng nào tốt chừng ấy. Hay hơn hết là người giết một vài tên thị vệ canh gác ở trước mặt bọn thích khách, khiến chúng không nghi ngờ gì nữa. Trẫm sẽ dặn Đa Long tra xét một cách lỏng lẻo để người có thể dẫn chúng ra khỏi Hoàng cung.

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Dạ! Nô tài hiểu rồi. Có điều võ công của bọn thị vệ cao hơn nô tài nhiều, e rằng không giết nổi họ.

Vua Khang Hy nói:

- Người liệu mà tùy cơ ứng biến và phải nhớ kỹ chớ để bọn thị vệ hạ sát người trước.

Vi Tiểu Bảo lè lưỡi ra nói:

- Nếu để bọn thị vệ hạ sát thì cái chết của nô tài làm cho Tiểu Quế Tử thành ra đồng đảng với bọn phản tặc.

Vua Khang Hy xoa mạnh hai bàn tay vào nhau ra chiều cao hứng hỏi:

- Tiểu Quế Tử! Sau khi người làm xong việc này người muốn trẫm ban thưởng thứ gì?

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Nô tài mà thành công trong vụ này nhất định làm cho long tâm hớn hở. Chỉ cầu Thánh thượng vui lòng là nhất. Còn Thánh thượng muốn ban thưởng thứ gì cũng là quý lắm! Lần sau Thánh thượng nghĩ ra được việc gì hứng thú thì dù là việc nguy hiểm đến đâu mà được Thánh thượng phái nô tài hành động là nô tài đã lấy làm mãn nguyện lắm rồi.

Vua Khang Hy mặt rùng rợn hơn hỏi:

- Nhất định là thế! Nhất định là thế! Hỡi ôi! Tiểu Quế Tử! Đáng tiếc người làm thái giám, không thì trẫm nhất định phong cho người làm một chức quan to.

Vi Tiểu Bảo động tâm đáp:

- Bái tạ Thánh thượng ban lời vàng ngọc.

Gã nghĩ thầm trong bụng:

- Một ngày kia Hoàng thượng phát giác ra mình là tên thái giám giả mạo, không hiểu khi đó ngài tức giận đến thế nào?

Gã nói tiếp:

- Tâu Thánh thượng! Nô tài xin Thánh thượng ban đặc ân cho một việc.

Vua Khang Hy cười hỏi:

- Muốn làm quan phải không?

Vì Tiểu Bảo tâu:

- Không phải! Nô tài giữ dạ sắt son tận trung với chúa. Nếu sau này lỡ làm gây nên tai họa khiến Thánh thượng nổi lời đình, nô tài chỉ xin Thánh thượng tha cho cái mạng nhỏ xíu này đừng hạ sát.

Nhà vua phán:

- Trẫm chỉ cần người nhất tâm trung thành với trẫm thì cái đầu củ chuối của người vẫn giữ được bình yên trên cổ.

Nhà vua nói rồi cười khanh khách.

Vì Tiểu Bảo ở Ngự thư phòng đi ra nghĩ thầm:

- Bản tâm ta muốn tha tiểu Quận chúa và Phương Di về Mộc vương phủ mà bây giờ biến thành phóng thích khách. Hai vị tiểu cô nương chẳng phải khó nhọc gì mà tha ra được. Bọn cầm đầu thích khách, lão gia vừa ăn uống với họ, chẳng hiểu mình có nên tâu rõ với Hoàng thượng để phái người đến bắt tên Mộc Kiếm Thanh con rùa và lão già Liễu Đại Hồng hay không? Con mẹ nó! Nếu sư phụ mà biết rõ việc này nhất định lão nhân gia chẳng chịu buông tha. Không hiểu mình có nên làm hương chủ trong Thiên Địa Hội nữa hay thôi?

Gã ở trong cung được mọi người tâng công nịnh nọt, vua Khang Hy cũng tin yêu. Trong lúc nhất thời gã muốn ở lại trong cung để làm thái giám.

Nhưng gã chợt nhớ tới Hoàng thái hậu, bất giác lại ớn lạnh xương sống, bụng bảo dạ:

- Mụ điểm này thế nào rồi cũng kiếm lão gia để trả thù. Thế thì lão gia còn ở lại trong cung lâu dài làm sao được?

Vì Tiểu Bảo tiến về phía phòng thị vệ ở phía tây Thanh cung. Người cầm đầu bọn thị vệ này là Triệu Tề Hiền.

Đêm hôm qua Triệu Tề Hiền đã được chia bạc, bữa nay lại được thị vệ tổng quản Đa Long ban thưởng, hẳn biết đây là nhờ Vi Tiểu Bảo đã nói tốt cho bọn chúng ở trước mặt Hoàng thượng. Hắn vừa thấy gã tới đã mừng như bắt được cửa, nhảy vèo lại nghênh tiếp, tươi cười hỏi:

- Quế công công! Con gió đặc biệt nào đã thổi đại giá quang lâm?

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Tại hạ đến coi mấy tên phản tặc to gan lớn mật.

Gã ghé vào tai hắn nói nhỏ:

- Hoàng thượng sai tại hạ đến giúp các vị lấy khẩu cung để điều tra xem nhân vật sai khiến chúng đến hành thích là ai?

Triệu Tề Hiền gật đầu dạ một tiếng rồi nói khẽ:

- Ba tên phản tặc này gan góc lắm. Tiểu nhân đã đánh gãy bốn cây roi da mà chúng vẫn một mực khai là do Ngô Tam Quế phái đến.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Để tại hạ đến thăm vấn coi.

Gã tiến vào Tây sảnh thì thấy ba hán tử bị trói vào cột nhà. Tên nào cũng mình trần trùng trục, toàn thân bị đánh nát da, máu thịt bầy nhầy.

Trong ba hán tử có một người lớn râu quăn, còn hai gã đều là thanh niên lối ngoài 20 tuổi, đều nước da trắng bóng, một gã khắp mình xăm thành nhiều hình quái gở, trước ngực xăm một chiếc đầu cạp dũ tợn.

Vi Tiểu Bảo tự hỏi:

- Không hiểu trong hai tên này có tên nào là Lưu Nhất Chu không?

Gã quay lại bảo Triệu Tề Hiền:

- Triệu đại ca! E rằng các vị bắt lầm người rồi. Triệu đại ca hãy ra ngoài một lúc.

Triệu Tề Hiền "dạ" một tiếng mới trở gót đi ra khép cửa lại.

Vi Tiểu Bảo hỏi ba hán tử:

- Tôn tính đại danh ba vị là gì?

Đại hán râu quăn tức giận, giương cặp mắt tròn xoe, cả tiếng mắng liền:

- Tên thái giám chó đẻ kia! Người không đáng hỏi tên tuổi lão gia đâu.

Vi Tiểu Bảo khẽ nói:

- Tại hạ chịu lời uỷ thác của người đến cứu một vị bằng hữu là Lưu Nhất Chu...

Gã vừa nói câu này, ba hán tử đều lộ vẻ kinh dị, đưa mắt nhìn nhau.

Đại hán tóc quăn dịu giọng hỏi:

- Các hạ chịu lời uỷ thác của ai?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Trong các vị có ai là Lưu Nhất Chu không? Nếu có, tại hạ muốn nói với y mấy câu, bằng không thì thôi.

Ba hán tử lại ngơ ngác nhìn nhau, đầy vẻ ngần ngại. Chúng chỉ sợ mắc mưu bên địch.

Đại hán râu quăn lại hỏi:

- Các hạ là ai?

Vì Tiểu Bảo hỏi lại:

- Hai ông bạn uỷ thác tại hạ thì một vị họ Mộc, một vị họ Liễu. Các vị có nhận biết Thiết Bối Thương Long không?

Đại hán râu quăn lớn tiếng:

- Một nhân vật như Thiết bối thương long Liễu Đại Hồng thì suốt một giải Vân, Quý, Tứ Xuyên còn ai không biết? Mộc Kiếm Thanh là con Mộc Thiên Ba lưu lạc giang hồ, hiện giờ không còn biết sống hay chết rồi.

Vì Tiểu Bảo gật đầu nói:

- Ba vị đã không quen biết tiểu vương gia nhà họ Mộc và Liễu lão gia thì nhất định không phải là bằng hữu với những nhân vật đó, đồng thời cũng không hiểu được những chiêu thức này.

Gã nói rồi thủ thế thi triển mấy chiêu, chính là chiêu số về Mộc gia quyền và dĩ nhiên trong đó có hai chiêu "Hoành tảo thiên quân" và "Cao sơn lưu thủy".

Hán tử nhỏ tuổi ngực xam đầu cạo "ô" lên một tiếng.

Vì Tiểu Bảo dừng tay hỏi:

- Ông bạn bảo sao?

Hán tử đáp:

- Chẳng sao cả!

Đại hán râu quăn hỏi:

- Mấy chiêu này ai đã dạy thái giám?

Vì Tiểu Bảo cười đáp:

- Đó là hiền thê dạy tại hạ.

Đại hán râu quăn "phì" một tiếng rồi hỏi:

- Thái giám mà cũng có vợ ư?

Hắn tính thoá mạ Vi Tiểu Bảo là "tên thái giám chó đẻ". Nhưng hắn nghe gã nói có điều khác lạ, hành động kỳ dị, nên mới bỏ hai chữ "chó đẻ" đi.

Vi Tiểu Bảo hỏi lại:

- Tại sao thái giám lại không lấy vợ được? Người ta bằng lòng lấy tại hạ, chẳng lẽ ông bạn ngăn cấm được chăng? Hiền thê của tại hạ họ Phương tên Di...

Gã vừa nói tới Phương Di thì hán tử nhỏ tuổi nước da trắng trẻo quát lên:

- Nói bậy!

Vi Tiểu Bảo thấy y trán nổi gân xanh, mắt dường toé lửa, vẻ mặt ra chiều nóng giận đến cực điểm. Gã đoán chắc hán tử này là Lưu Nhất Chu mới nổi lòng ghen tức như vậy, thì trong bụng mừng thầm.

Vi Tiểu Bảo nhìn lại thiếu niên thấy mặt y vuông, tướng mạo anh tuấn. Nhưng y đang tức giận nên coi bộ hung dữ, khủng khiếp. Gã liền cười hỏi:

- Sao lại nói bậy? Hiền thê của ta là dòng dõi họ Phương trong bốn đại gia tướng Lưu, Bạch, Phương, Tô ở Mộc vương phủ. Người làm mai trong vụ này là Tô Cương, ngoại hiệu Thánh thủ cư sĩ. Ngoài ra còn có ông mai nữa người họ Bạch. Huynh trưởng y là Bạch Hàn Tùng mới bị người đánh chết. Anh chàng Bạch Hàn Phong thật khó chơi quá. y làm mai để lấy tiền chôn cất cho huynh trưởng...

Hán tử nhỏ tuổi càng nghe càng phẫn nộ, gầm lên:

- Người... người... người...

Đại hán râu quăn vội gạt đi:

- Huynh đệ! Huynh đệ chớ lên tiếng!

Rồi hắn quay lại nói với Vi Tiểu Bảo:

- Các hạ biết khá nhiều chuyện ở Mộc vương phủ đấy!

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tại hạ là nữ tế ở Mộc vương phủ thì dĩ nhiên phải biết những việc trong nhà nhạc gia. Nguyên Phương cô nương trước không chịu lấy tại hạ. Cô bảo đã đính hôn với sư ca của cô là Lưu Nhất Chu. Nhưng nghe đâu anh chàng họ Lưu lại chẳng ra gì vì quý đầu làm bộ hạ tên đại Hán gian Ngô Tam Quế, lên

vào Hoàng cung hành thích. Ông bạn thử nghĩ coi: Tên đại Hán gian Ngô Tam Quế...

Gã nói tới đây hạ thấp giọng xuống tiếp:

- Cấu kết với bọn Thất Sát đem giang sơn gấm vóc của Thiên tử nhà Đại Minh ta dâng cho bọn cầu tặc Mãn Thanh. Đã là người Hán chẳng ai không uất hận Ngô Tam Quế những muốn ăn tươi nuốt sống hắn. Thằng lỏi Lưu Nhất Chu, thiếu gì chỗ quy thuận, sao lại đầu Tam Quế? Phương cô nương dĩ nhiên không còn mặt mũi nào lấy một thằng chồng như gã được.

Hán tử nhỏ tuổi trợn mắt hỏi:

- Ta... ta... ta...

Đại hán râu quăn đờ lời:

- Mỗi người có một chí hướng. Các hạ làm thái giám ở Thanh cung thì có tốt đẹp gì?

Vi Tiểu Bảo nói ngay:

- Phải lắm! Phải lắm! Dĩ nhiên tại hạ cũng chẳng vinh hạnh gì, nên cô vợ chưa quên được người tình cũ, bảo tại hạ đến điều tra xem Lưu Nhất Chu đã chết chưa? Nếu y chết thật rồi nàng mới yên tâm chịu lấy tại hạ. Ba vị bằng hữu! ở đây chẳng có ai là Lưu Nhất Chu phải không? Vậy tại hạ quay về phúc trình Phương cô nương để đêm nay làm lễ bái đường, kết duyên tơ tóc.

Gã dứt lời trở gót đi ra.

Hán tử trẻ tuổi vội nói:

- Ta chính là...

Hán tử thanh niên chưa dứt lời thì đại hán râu quăn đã quát lên:

- Hãy coi chừng! Không thì bị mắc lừa.

Hán tử thanh niên cố sức rầy rụa mấy cái, tức giận nói;

- Gã... gã...

Đột nhiên y nhổ một bãi nước miếng về phía Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo nghiêng mình né tránh. Gã thấy chân tay ba người đều bị trói vào cột bằng gân bò thì dù có cựa quậy đến mấy cũng chẳng thể nào thoát ra được.

Gã bụng bảo dạ:

- Chàng thanh niên kia chẳng phải Lưu Nhất Chu thì còn ai nữa?

Gã toan thú nhận thì bị tên râu quăn ngăn cản.

Vì Tiểu Bảo trầm ngâm nghĩ ra một kế hoạch rồi nói:

- Các vị hãy chờ đây để ta đi hỏi hiền thê coi.

Gã ra đến ngoài sân, khẽ bảo Triệu Tề Hiền:

- Tại hạ đã hỏi ra được chút manh mối. Đại ca đừng đánh chúng nữa. Lát sau tại hạ sẽ trở lại.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tình Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp

- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới

- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...

- Sách dạy tự luyện võ công.

-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>